

„Myslím, že past nebude potřeba,“ obrátila se na Máťu maminka. „Už dobrou hodinu se ani nepohnulo.“

„To nezní moc dobře,“ zamračila se Máťa. Natáhla si na ruce rukavice a přišla k Lukášovi. Klečel u štěňátka a nespouštěl z něj oči.

„Pomůžete mu?“ zeptal se veterinářky.

„Udělej mi místo, prosím,“ zatukala mu Máťa na rameno. „Potřebuju si ho nejdříve pořádně prohlédnout a vyšetřit.“

Taťka podal Lukášovi ruku a pomohl mu vstát. Lukáš o dva kroky ustoupil. Máťa si klekla na jeho místo a opatrně rukama štěně prohmatala. Všichni napjatě mlčeli.

„Co mu je?“ nevydržel Lukáš čekání a ozval se první.

„Jí. Co je jí. Je to holka,“ oznámila Máťa.

„Věděl jsem to. Vlčice Luna,“ zašeptal Lukáš.

„Luna? To je krásné jméno,“ vzdychla Máťa.

„Past opravdu nebudeme potřebovat. Petře, dones mi prosím deku.“ Vstala a obrátila se k nálezcům.

„Jak dlouho tu takhle leží? Říkali jste asi hodinu?“

„Ano, asi hodinu,“ potvrdil taťka.

